

LISMARY CRISTINA CASTILLO MARENGO

MEMÒRIES QUE ES FONEN A TRAVÉS DEL
TEMPS

AL PERELLÓ.

*Un silenci involuntari quasi profund, quasi infidel,
que retorna cada dia al cel fosc d' aquells que van morir sense la presència d' un Déu,
d' aquells que van deixar petjada la seva realitat per anar a un món estrany, inequívoc,
insensat: el món de la guerra.*

*Aquell univers solitari i llunyà que va acabar amb la felicitat d' un poble, amb la
innocència d' uns adolescents que encara no coneixien el rostre amarg i frívol de la
vida: l' angoixa.*

*Avui els càrrecs del silenci comparteixen un sol destí, avui les rialles dels caminants fan
soroll pels seus avantpassats: el retrobament.*

*Quasi tots tenim dins de la nostra memòria les escenes d' un quadre abstracte, que
purifica la sang vessada per tots aquells valents i valentes d' un relat i d' un període
que va passar a l' inici de la veritat: l' intangible.*

La llibertat.

Qui és aquell que ens roba de dins del nostre cos la fràgil figura inacabada dels somnis? Farem d'ells una pintura plasmant amb turbulències tot això que ens fa feliços.

La llibertat de voler ser un rostre amb força espiritualitat, la llibertat de suprimir totes les coses de la metamorfosi.

Qui és aquella que ens transporta en mig del sepulcre trafegant la insensatesa de les mentides? És la mort o és la vida qui ens ensenya a afrontar totes les conseqüències del món.

Tota màquina transportada pels déus serà la construcció futura del nostre univers, serà la vida plena de llibertat, seran els éssers humans.

I qui som nosaltres per a parar aquesta mena de sentiment, qui som per dir a la llibertat que la vida no és com la mar: ampla, profunda i estranya.

Somnis inacabats.

M'agrada aquell recorregut que fas per la meva ment, m'excita quan et dissipis per dins de les meves neurones, dins dels meus pensaments.

M'emociona quan silenciosament penso amb tu i començo a lluitar amb tot això que és meu, però et pertany, amb tot això que juga amb la meva consciència i la domina com si fos l' amo dels meus coneixements.

M'acaricia la dolçor del teu somriure, la brillantor del teu rostre i l'amargor dels teus ulls. La solitud de les teves memòries, la pau del teu manifest de gentilesa i el ritme amb que broten les teves energies: el ball.

Oceà quiet i desmesurat, ambigu, amb substàncies deformades, marea suau: somnis inacabats, somnis que comencen a fer ressò de la teva veu.

Terra d'oliveres.

Verdes com totes les esperances, verdes com tota la primavera.

Pagesos amb l'estimació de la terra, amb la puresa de la natura, amb els costums forts de llaurar les nostres arrels, els nostres fruits. I tot això que surt, no és més que l'antiguitat d'una terra generosa i afable, que ens mostra les seves vivències d'un món que pertany a la nova generació.

Ens dona els seus fills, les seves llàgrimes i els nostres orígens, però també el sacrifici dels avis que van treballar una terra forta i productiva. Aquests avis van posar cura en que tots coneguem un tros de les seves mans: terra d'oliveres.

Enyorança.

Quan vas marxar no vas conèixer la tristesa del teu entorn ni el forat que vas deixar en el teu cos.

Quan vas marxar no vas mirar com es va detenir la teva vida, quan vas marxar no vas mirar cap endarrere, ni vas olorar aquell perfum que et tornava a la infantesa, ni aquells records que et tornaven a fer riure.

Tot i que ara has tornat encara no has trobat quin és el teu destí, ni el teu present, ni el teu futur, però sempre sabràs quin va ser el teu passat.

Cel rialler que contrastes la pell del difunt amb la d'un moribund, i sospites que també tenen una solitud malèvola i burlesca, arrenca del meu cos tot allò que ens tortura: la mort, la solitud, l'absència, i sobretot... l'enyorança.

Arribada.

Com dos faroles cobertes de misteri apareixes davant del soroll de la natura.

*I emboliques tot amb la teva fragància: l'aroma del cos, de terra, de la teva ànima i de
tot allò que et fa lliure.*

*Angoixa de tu, respiro i no trobo la teva figura, ja no hi ets, ara un vent humit i solitari
s'apropa davant meu: nostàlgia.*

*Estimació sense límit, arribada dels peixos que de mica en mica van produint amb les
seves escates una armadura, que segueixen el seu camí i la seva manera de viure en
llibertat.*

*Amb molta força, creuant les vies de les aigües de la mar: arribada de la vida, de la
mort, de tu i de tots. Què hi fem a dintre d' aquesta mar?*

*Vigília dels moribunds peixos verds, em sobta la mar dibuixant la teva figura i et torno
a retrobar.*

Records.

Abans de trobar-te vaig recórrer el teu espai, la teva melodia i la teva malenconia. Vaig enrunar aquell immens amor.

Abans d'apropar-me vaig deduir que el cel era fosc i sense lluïssor. Les teves fantasies havien desaparegut i vas tenir que postergar els teus somnis: paciència.

I et torno a trobar en els meus records com quan la teva carícia s'esvaeix davant d'aquell ninot: jo

Tot retorna a tots els racons del meu cap, embolcant les meves llàgrimes apareixes tu:

Passió, tristesa, oblit i solitud.

Imperfeció.

*Descalça, la lluna es va dir que el sol havia fugit amb el vent pensant que l' huracà
havia estat culpa d' algú que no va dir la veritat.*

*Aixecada la mar es va dir que els rossinyols viatjaven d' un en un en busca de la seva
terra: la mare.*

*Sense vestiment la terra et va dir que les persones som uns presoners del nostre camí,
divagant pensem que tot ens pertany: la vida.*

*I tots els cossos celestials van comentar que la terra era aigua i la mar era terra, que
els viatgers som nosaltres mateixos.*

Lletres.

M'apassionen les lletres, cadenes que es van buscant i creant multitud: frases.

Aquell significat que ens donen sons i ritmes: oracions.

Són restes de carbó, de pintura i d'ombra: tinta.

Perviuen i renaixen sempre: lletres.

Són espais amagats per l'inspiració: creació innata.

*Les lletres són una melodia que s'aferra al nostre cap: substantius, adjectius i verbs
vaguen buscant una explicació.*

*I comparteixen amb nosaltres el desig de la coherència, fruit de la morfosintaxi: les
paraules.*

Transparència.

*Mineral blanc i brillant, profundament ferit, de la teva tristesa i de la teva tímidesa,
de les teves ales que volen fugint del meu racó, dels ulls apagats i del vol d'aquell
estel que lluita per la seva impunitat.*

*D'aquell cos immòbil que cau davant de les seves costums, marcant una línia fortuïta
entre tu i la realitat.*

*Transparència innata dels éssers humans, caiguda dels fantasmes del cel que van
compartir tota la melodia de l'aire.*

La meva terra, el meu món.

D'un antic poema en vaig retallar aquesta frase: quan vull plorar no ploro.

I es que davant de tota l'enyorança em vaig ensopegar amb el llac immens de la meva terra: vida.

Terra d'indígenes, de tradicions, de petroli i d'aromes: olor a sol.

La meva terra, impetuosa de lleialtat, d'esperances i de somnis que esperen un lloc en pau.

La meva terra, comparteix les antiguitats dels conquistadors, homes allunyats del seu destí, presoners del temps.

Estén

Sensacions revoltes dins dels passadissos secrets de la teva terra, passen per tu i no et dones comte...Estén en un món fugaç i perpetu.

Estén amb la cabellera discreta, pensant amb què vindrà i qui marxarà...

Marxo amb la fugacitat de la vida, marxo sense tu...

Arribo a un lloc que no coneixo, que no em pertany, que mai he recorregut, però crec que estàs bé, et veig amb moltes estelles que t'envolten, compte.

TOT TORNA AL MATEIX LLOC

El rellotge detingut dins de la meva ànima cau damunt de la llum que espera un desig.

*Estic cega i no et dones compte, no veus com camino divagant pel món sense cura;
fràgil, però amb la fortalesa de l'edat que els anys et van donant.*

*Hi ha dies que les fulles caigudes dels arbres m'indiquen, deixant darrera de cada pas,
un color de tristesa.*

*Torna tot al mateix lloc: el temps, la vida, la mort, el silenci, però jo encara no torno a
tu perquè el dubte del teu esperit crema els dies, que també s'han detingut dins meu.*

NOMÉS JO

*Si només pogués raonar amb el meu cor,
si només pogués obrir els sentiments,
si només pogués parlar a la teva ànima,
si només pogués palpar els teus somnis...
Segurament l'escuma tornaria a ser blanca,
la casa tornaria a estar de peu,
la lluna tornaria a ser plena,
la muntanya tornaria a estar verda,
la mar tornaria a ser profunda i jo tornaria a ser jo.*

VIDA I MORT

La roda de la vida va girant i no sabem qui serà el següent, ja molts han marxat, i em pregunto: on van els seus records?

Al matí sento com el vent s'atura i torna a repetir la mateixa cançó.

Tant infinita com la terra i el seu oblit,

tant cruel com les lletres del teu nom,

tant solitària com un somni muntanyós,

tant serena com la teva veu i tant llarga com la teva memòria.